

РЕШЕНИЕ

№ 24709

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6048** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Производството е образувано по жалба от 15.05.2024г. на А. Ю. Б., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] , подадена от адвокат Г. С., срещу заповед № 3-2342/01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и заповед № 3-2343 от 01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от пет години.

С жалбата е направено искане за отмяна на двете заповеди като незаконосъобразни, издадени в нарушение на материалния и процесуалния закон.

С определение №8127/10.06.24г. на АССГ, Първо отделение, 18-ти състав съдът е разделил производството по дело № 5315/2024 г., като приел за разглеждане жалбата на А. Ю. Б., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] срещу Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. на председателя на ДАНС. Със същия акт в мотивите си съдът е приел, че по отношение на Заповед № 3-2343 от 01.09.2023 г. следва да се образува отделно производство, което е настоящото в АССГ с номер

6048/2024г по описа на АССГ, Първо отделение, 21 –ви състав.

Предвид гореизложеното, предмет на настоящото производство е заповед № 3-2343 от 01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 /пет/ години.

С жалбата, в съдебно заседание и в представените писмени бележки, се оспорва посочената заповед, като се иска от съда да постанови отмяната и се претендира, че същата е постановена при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с материално правните разпоредби. Конкретно се сочи, че процесната заповед е подписана от Председателя на ДАНС на 18.07.2023г., а е издадена на 01.09.2023г., като по този начин не може да се установи конкретната дата на издаване на заповедта. Отделно от това се сочи, че наложената ПAM не е съобразена с принципа на съразмерност по чл.6 АПК. Оспорват се твърденията на органа по издаването относно наличие на заплахата за обществен ред и национална сигурност, като твърди, че същите се базират на предположения, а не факти. Не претендира разноски.

Ответникът- Председателят на ДАНС, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и излага подробни съображения в писмени бележки от 15.11.2024г., като посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила. В писмените бележки са изложени твърдения, че процесната заповед е издадена на 18.07.2024г., когато е подписана от Председателя на ДАНС, а доклад рег. №RB 303142-001-16/БС-6-8231, в който именно се съдържат мотивите на заповедта и е неразделна част от нея, е утвърден на 18.07.2024г с регистрационен номер К. от 31.08.2024г. Поддържа твърденията си, че жалбоподателят с личното си поведение представлява заплахата за националната сигурност, за което твърди, че по делото са налице доказателства. Твърди, че наложената ПAM е пропорционална, като при определянето и административният орган е взел предвид семейното положение на жалбоподателя, културните и социални връзки с държавата по произход. Не претендира разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената заповед № 3-2343 от 01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС на жалбоподателя А. Ю. Б., гражданин на Руската Федерация, е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 /пет/ години.

По делото е представен доклад №БС-6-8231/31.08.2023г. на ЗА Директора на ТД ДАНС-Б., подписана на 14.08.2024г., с която се предлага на А. Ю. Б. да бъдат наложени ПAM „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от пет години. Изложени са твърдения, че А. Б. извършва престъпна дейност в Руската Федерация. Твърди се, че семейството на Бухолц посещава България предимно през туристическия период. Посочено е, че жалбоподателят и „близка негова връзка“ имат участие в множество конкретно изброени дружества в страната. В доклада са изложени твърдения, че през 2016г и периода 09.03.2018г.-13.03.2018г. и 27.03.2019г. - 17.04.2019г. „са засечени съмнителни операции“ от страна на дружествата. Твърди се, че са извършени

данъчни ревизии на шест дружествата и свързаните с тях лица, като е установен начет в размер на 32 444.81лв. и в този смисъл е налице обосновано предположение, че данните на ревизиращия орган са манипулирани в резултат на корупционни отношения между тях и служителите на НАП, ангажирани с проверката. В доклада се сочи още, че посредством други две търговски дружества Б. и неговата „близка връзка“, в различни периоди са придобили собственост върху недвижими имоти, които са в непосредствена близост до имоти от стратегическо значение, като е направено обосновано предположение, че имотите са целенасочено придобити. Въз основа на посочените по-горе данни, в доклада е прието, че с действията си А. Б. създава предпоставки за реализиране на следните рискове за националната сигурност. В заключение е прието, че спрямо А. Б. следва да бъдат издадени ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от пет години.

По делото в съдебното производство са представени и приобщени доказателства от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, а именно:

- ревизионни актове за дружествата „АЛИАНС“ ООД, „ЯН“ ЕООД, „С.Б.М.Д.-ФИНАНС“ ООД за различни данъчни периоди, „КОРСАР 141“ ООД.
- справка от Главно управление на МВР на Руската федерация за [населено място] (в превод), / л.236/, видно от която А. Ю. Б. няма сведения за съдимост /неосъждан/ на територията на Руската федерация, като няма сведения и за наказателно преследване срещу него на територията на Руската федерация;
- самолетни билети на името на жалбоподателя М.-Сочи с дата 9.09.2023г. и М.-И. с дата 31.08.2023г, икономична класа-л.239 и 240;
- договор за стандартен инвестиционен кредит-/л.241/,
- споразумение за записване на акции и удостоверение/л. 247./
- справка, със съдържание, че А. и С. Б. са закупили акции на австралийска компания 2017/2018г.;
- нотариални актове и скици на имоти-л.267.

По делото са представени от ответника и извадки от пет справки за жалбоподателя от 21.12.2022г., от 26.02.2020г., от 26.07.2017г., от 13.07.2017г. и от 02.10.2017г., които са идентични като съдържание с изложената по-горе, както и становище на ответника относно представените от жалбоподателя доказателства, с което счита, че те не опровергават изложеното в справката на ДАНС.

В хода на съдебното производство е разпитана свидетелката Е. К., която твърди, че от 2010г. познава семейството на жалбоподателя, тъй като са съседи в комплекс „от средна класа“ в България- в комплекса има един охранител и инсталирано видеонаблюдение, не е виждала охрана около А. и С. Б. в комплекса, в който живеят, не знае с какво МПС се придвижва жалбоподателя.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на процесуалния представител на жалбоподателя на 07.05.2025 г., видно от уведомително писмо рег. №ПН-1413/07.05.2024 /л.17/, а жалбата срещу нея е подадена на 15.05.2024г. /л.6/ - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е основателна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ, доколкото разпоредбата предвижда, че заповедите за налагане на ПАМ се издават от Председателя на ДАНС, в кръга на предоставените му от закона правомощия.

Съдът намира, че при издаване на процесната заповед, е допуснато съществено процесуално нарушение.

Видно от отбелязването в оспорваната заповед № 3-2343/01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС г. същата е издадена на 01.09.2023 г. Заповедта, обаче, е подписана от председателя на ДАНС на 18.07.2023 г. Доколкото безспорно установено е, че е налице валиден документ с полагане на подписа на неговия издател, то заповедта следва да се счита издадена на датата, на която е положен подписа на Председателя на ДАНС, а именно- 18.07.2024г. Датата, посочена под номера на заповедта 3-2343- 01.09.2023, следва да се счита за дата на извеждане на процесната заповед, т.е. за датата на вписването и в регистрите на ДАНС, но това обстоятелство е ирелевантно за датата на издаване на акта.

Същевременно в заповедта изрично е посочено, че тя е издадена като са взети предвид мотивите, изложени в доклад №БС-6-8231/31.08.2023г. След запознаване с извадка от доклада, рег. №РВ 303142-001-163-БС-6-8231/31.08.2023г. се потвърждава извода, че въпросният доклад е издаден на 31.08.2023г. /извадката от него е подписана от ЗА Директора на ТД ДАНС Б. на 14.08.2024г./

Безспорно установено е в практиката, с оглед Тълкувателно решение №16/31.03.1975г на ОСГК на ВС, че мотивите могат да съществуват и в друг документ, съставен преди издаването на обжалвания административен акт, при условие, че органът-издател на акта изрично се е позовал на този предхождащ акта документ.

В случая безспорно в процесната заповед Директорът на ДАНС се е позовал на доклад №БС-6-8231/31.08.2023г., но доколкото заповедта е подписана, респ. издадена от Директора на ДАНС на 18.07.2023г.- датата на полагане на подписа на издателя, а докладът е от 31.08.2023г., следва извода, че докладът е издаден след датата на процесната заповед и в този смисъл в оспорвания акт липсват мотиви. Твърденията от страна на ответника, че докладът, посочен в оспорваната заповед, е утвърден на 18.07.2023 и дата 31.08.2024г. е датата на извеждането му с регистрационен номер в К., не са подкрепени с доказателства, поради и което не могат да бъдат кредитирани. Следва да се отбележи, че в процесната липсват други фактически и правни твърдения, които да изпълват изискването за мотивиране на административния акт, поради което се обосновава извода, че обжалваният административен акт е постановен при липса на мотиви, което е съществено процесуално нарушение и самостоятелно основание за незаконосъобразност и отмяна на заповедта.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваният административен акт е и материално незаконосъобразен, по следните съображения:

В съдебното производство по оспорване на ПАМ " забрана за влизане и пребиваване на територията на Р България " на основание чл.42з, ал.1, т.1 и ал.3, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, за компетентния административен орган е доказателствената тежест да докаже, че лицето с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Безспорно при преценката си следва да бъде обсъдена всяка информация за лицето и

неговите действия, които могат да се определят като незаконна дейност, която би поставила в риск функционирането на обществения живот в конкретна област. Легалната дефиниция на понятието "национална сигурност" е дадена с разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за ДАНС - Национална сигурност е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите. Следва да се преценят изключителният характер на заплахата за накърняване на обществената сигурност поради личното поведение на съответното лице, преценена при необходимост към момента на приемане на решението за ПАМ.

В случая, дори и да се приеме, че посоченият по-горе доклад, послужил като основание за издаване на оспорваната заповед е издаден преди нея, то в него липсват доказателства относно гореизброените в него обстоятелства. Прави впечатление, че на няколко пъти в доклада се използват изразите „може да се направи предположение“. В случая, обаче, това не е достатъчно, доколкото като последица от тези предположения е налице съществено засягане на правото на личен живот на жалбоподателя. Отделно от това, не става ясно въз основа на какви доказателствени източници е почерпана информацията, отразена в доклада, за да бъде преценена тяхната достоверност. Твърденията в доклада, че жалбоподателят извършва престъпна дейност се опровергават от представените в хода на съдебното производство доказателства, че в Руската федерация спрямо него няма образувани наказателни производства и същият е неосъждан. От друга страна, по делото не са представени доказателства от ответника, в подкрепа на тезата му, че спрямо жалбоподателя има образувани досъдебни производства или проверки, респ. че е осъждан в Република България.

Отделно от това, изнесените в доклада данни, касаещи жалбоподателя, са за периода 2016г- 2019 г., поради което съдът не може да извърши преценка към момента на издаване на настоящата заповед дали са налице актуални факти за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности, създаващи реална възможност за настъпване на вредни последици за националната сигурност. Следва да се има предвид, че въпреки, че в три от приложените доклади – от 26.07.2017г., от 13.07.2017г. и от 02.10.2017г. са налице същите твърдения, това не е било пречка през 2020г. компетентният орган да издаде на жалбоподателя разрешение за постоянно пребиваване №701115849 от 24.08.2020г.

Твърденията в доклада, че жалбоподателят е придобил имоти в стратегически зони се опровергават от представената в хода на съдебното производство извадката от кадастралния план на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, видно от която парцелът се намира в западния край на селището и няма видимост към мястото, посочено в доклада. В тази връзка ответникът в представеното становище по

доказателствата на жалбоподателя е заявил, че имотът е продаден от жалбоподателя на 19.08.2024.

Не става ясно въз основа на какви доказателства в доклада е направен извода за укриване на доходи и наличие на корупционна практика в НАП. В тази връзка липсват сигнали, проверки или досъдебни производства, които следва да бъдат посочени при наличие на подобни твърдения, още повече за държавни ревизиращи органи. Отделно от това, по делото са представени от процесуалния представител на жалбоподателя ревизионни доклади, които опровергават предположението в доклада в тази насока.

Предвид липсата на конкретни факти и доказателства, извън предположенията в доклада, следва извода, че изложените твърдения и предположения в доклада не следва да се вземат предвид.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесната заповед е издадена при липса на визираните в хипотезата на правната норма на чл.42з, ал.1, т.1 и ал.3, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, предпоставки.

Издаденият административен акт не е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Цитираните норми изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчетат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин следва да е в съответствие със закона и да е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че е заплаха за обществения ред и националната сигурност. В случая дори и да се приеме, че посоченият по-горе доклад, послужил като основание за издаване на оспорваната заповед е издаден преди нея, то в него липсват мотиви относно гореизброените обстоятелства. Твърденията в писмената защита на ответника, че в доклада са обсъдени семейното положение на жалбоподателя е неоснователно, тъй като единственото, което е посочено, че А. Б. има съпруга и деца и те посещават България в туристическия период, но липсва какъвто и да е анализ и коментар по какъв начин налагането на ПАМ спрямо него би се отразило на правото му на личен живот. Посочването на нормите на ЕКПОЧС само по себе си не е достатъчно, за да се приеме, че са налице мотиви, тъй като е необходимо конкретно обвързване на установените факти, както с правото на лицето, така и свързаните с него лица.

По отношение на срока на ПАМ следва да се отбележи, че по силата на

Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и общата негова продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществен ред, обществената или националната сигурност. В случая, дори и да се приеме, че посочения по-горе доклад, послужил като основание за издаване на оспорваната заповед е издаден преди нея, то в него не се съдържат каквито и да е мотиви относно продължителността на наложената ПАМ. Ето защо следва извода, че продължителността на ПАМ не е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО и необосновано е определена със срок от 5 години.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, но при допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила и при нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменена. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК жалбоподателят има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3-2343/01.09.2023 г. на Председателя на ДАНС, с която на А. Б. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от пет години.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.46, ал.2 т.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: